

„PEDAGOGO“ INTERVIU

„NORIU PADĖTI STUDENTAMS“

Ryšių su užsieniu skyriaus referentu nuo praeitų metų lapkričio 15 dienos pradėjo dirbti Rusų kalbos ir metodikos katedros dėstytojas Arvydas Kukanauza. Su juo kalbėjosi mūsų korespondentas Zenonas Ripinskis.

to, kai buvo laukiama rudenį svečių iš Prancūzijos (Grenoblio), reikėjo kažkam rūpintis svečių buities reikalais (nakvyne, maitinimu), gauti bilietus ir t. t.

Kad skyrius galėtų gerai dirbti, reikia tam darbui gerai pasiręngusių, kompetentingų žmonių. Jie turėtų mokėti bent vieną užsienio kalbą, reikėtų turėti menedžmento pagrindus ir šokią tokią panašaus profilio darbo partiją. Skyriui reikėtų skirti ne tik gražų kabinetą, kur galėtų priimti svečius, bet ir nupirkti reikalingą ortęchniką (bent jau teleksą).

— Dirbdamas skyriuje norėjai nenutraukti ryšių su studentais...

— Kai jau nebedirbau komjaunimo organizacijos sekretoriumi, dar vis dėlto pavyko sudaryti du studentų būrius, kurie rugsėjo ir spalio mėnesiais išvyko padirbėti į Bulgariją. Šiai „akcijai“ priešinosi Pedagogikos fakulteto dekanas, motyvuodamas tuo, kad studentai išvažiuoja ne atostogų metu.

Lapkričio pabaigoje pavyko suorganizuoti studentų būrių pabaigtuves, į kurias buvo atvykę svečiai iš Maskvos ir Iževsko aukštųjų mokyklų. Šiuos renginius suorganizavo ne ryšių su užsieniu skyrius, o tas senasis, buvęs studentų komjaunuolių aktyvas, kuris dar neužmiršo, kad studentų gyvenimas turėtų būti įdomus ir turiningas. Tas aktyvas dar ir dabar palaiko ryšius su

Čekoslovakijos studentais, bandysime užmegzti kontaktus ir su Bulgarijos studentais. Visi šie ryšiai — tik su studentais, o ne pačių aukštųjų mokyklų lygiu.

— Nuo kovo 4 d. Tu nutarei nebedirbti ryšių su užsieniu skyriuje. Kokie „atsistatydinimo“ motyvai?

— Manau, kad pagal dabartinę skyriaus darbo apimtį užtektų ir 0,5 etato (o skirta 1,5 etato). Aš bent įsitikinęs, kad neatlika darbu už tuos 100 rb, kuriuos gaudavau per mėnesį, dirbdamas 0,5 etato...

— Kokia Tavo nuomonė apie informaciją „Šiaulių krašte“?

— Atsakysiu trumpai žemaitiškai: „Vadinket ir pečium, bet duonos nekepsit“. Be to, tas laikraštis datuotas 1990 m. kovo 7 d. (tada aš dar nedirbau referentu).

— Kokie artimiausi Tavo planai?

— Jaučiu nostalgiją studentų būriams. Šią vasarą bent kelis būrius vis tiek suorganizuosiu. Be to, dar tikluosi, kad pavyks surengti keletą įdomių renginių studentams, svaioju apie studentų agitbrigadų sukūrimą (panašų į legendinį „Skrajojantį olandą“). Norisi padėti tiems, kurie dar kažko nori...

— Ačiū už interviu.

Sveikiname

Profesoriaus vardas suteiktas Defektologijos fakulteto dekanui JONUI AMBRUKAIČIUI.

Maskvos pedagoginiame institute filologijos mokslų kandidato disertaciją apgynė Rusų kalbos ir metodikos katedros e. doc. p. JUOZAS KORSAKAS.

TSRS PMA Defektologijos mokslinio tyrimo institute specialiosios psichologijos mokslų kandidato disertaciją apgynė vyr. mokslinė bendradarbė IRENA GAILIENE.

KOMPENSACIJOS STUDENTAMS

Dieninio skyriaus studentams, gaunantiems stipendijas, numatyta 85 rb per mėnesį kompensacija. Negaunantiems stipendijų vyresniems kaip 18 metų dieninių skyrių studentams bei moksleiviams kompensacija bus mokama kartu su socialine pašalpa, kuri įvesta Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1990 m. spalio 3 d. nutarimu Nr. 303. Jai apskaičiuoti imamas fiksuotas dydis, lygus 200 rublių. Pašalpa kiekvienam nurodytam asmeniui sudarys 40 procentų skirtumo tarp 200 rublių ir vidutinių bendrųjų pajamų vienam šeimos nariui (įskaitant negaunantių stipendijos vyresnius kaip 18 metų dieninių skyrių studentus ir moksleivius). Teisę gauti socialinę pašalpą turi šeimos, kurių vidutinės bendrosios pajamos vienam šeimos nariui yra mažesnės kaip 180 rublių per mėnesį. Socialinę pašalpą skiria ir moka motinos darbovietė.

„PEDAGOGO“ inf.

— Kaip atsidūrėi šiame poste?

— Vadovaudamas studentų komjaunimo organizacijai, palaikiau ryšius su užsieniu, taip pat TSRS aukštosiomis mokyklomis. Kai praktiškai nebeliko nė vienos studentų organizacijos Institute, dirbdamas čia dar galvoju padėti mūsų studentams gyventi studentišką gyvenimą...

— Kas dirbama šiame skyriuje?

— Pagrindinis skyriaus uždavinys — užmegzti ryšius su užsieniu ir juos plėtoti. O su kuo konkrečiai — jokių nurodymų...

— Kodėl buvo įkurtas toks skyrius?

— Mano nuomone, norėta neatsilikti nuo kitų aukštųjų mokyklų (Vilniaus universiteto, Vilniaus pedagoginio instituto). Be

[Tešyns. Pradžia „Pedagogas Nr. 5]

Mat šie vargšeliai per šį „veikėją“ tokioje gražioje jaunystėje sveikatą praranda, šviesios dienos nemato. Žodžiu, šis „revoliucionierius“ (beveik avantiūristas, garbėtroška ir pan.)... kenkia, ardo pamėgtą tvarką ir jaunimo gyvenimą paverčia kankyne. O studentai ne iš kelmo spirti. Jų uoslė greitai pajunta, kas tie negerai dėstytojai, kas drumsčia vandenį, kas juos „skriaudžia“. Tuoj petijojos. Gelbėkite, žvėriškai spaudžia, terorizuoja... Užtenka vieno kito maištininko, ir grupę pagauna neigimo, atmetimo psichozė. Tik geležiniai docento ar profesoriaus nervai gali atlaikyti tokią psichologinę ataką. Deja, dabar ne geležinių nervų epocha. Rusas tais atvejais sako: «Больше не буду». Lietuvis kitaip: „Pasikarkitel Nereikia jums, nereikia tuo labiau ir man“. Šventia tiesa glūdi posakyje: „Dar nebuvo, kad už iniciatyvą liktum nenubaustas“.

Si vangumo ir konservatizmo būsena, susiformavusi pažeistos ambicijos ir pavydo fone, nėra vien tik sovietinio laikotarpio darinys. Man regis, kad Žemaitės Vingio sindromas ir servilizmas (kelis amžius vergauta ir keliaklupsčiauta svetimšaliams ir didesnei fizinei jėgai), susiformavęs genetinėje lietuviško charakterio programoje, akivaizdžiai pasireiškia, vos tik susidaro palankios sąlygos.

Jei dvasinis paralyžius ne duokdie ilgiau užsikonservuos dėstytojų ir studentų psichikoje, mes beveik prarasime realaus Lietuvos atgimimo viltį. Tauta pradeda nykti ne nuo inžinierių ar ekonomistų snaudulio, bet nuo mokytojų dvasinio išglebimo. Švietimo darbuotojų tautinis pasyvumas, jų pilietinio aktyvumo praradimas yra kovo 11 d. Achilo kulnas. Šito negalima pamiršti, nors ne visi tai supranta.

11. NESPĖJU, DĚSTYTOJAI

Nuo kokių dalykų aš pradėčiau aukštosios mokyklos reformą? Nors ir daug kam atrodytų neįprastas mano pasiūlymas, bet aš šią pertvarką pradėčiau ne nuo mokytojų turinio revizijos, bet nuo studentų... „idarbinimo“. Supraskite mane teisingai — ne fabrikuose ar vagonų iškrovimo aikštelėse, bet pačiose studijose. Palyginti su pasauliniais standartais, mū-

sų studentai dar nestudijuoją, bet tik mokosi egzaminui, pratyboms, dėstytojui. Ir tai daro be intelektualinės įtampos, o dažniausiai nemokėsiškai, perrašinėdami publikacijas ar knygų pastraipas. Ir dar. Į studentų trafaretinį ir niekam likusį pasiaiškinimą „nespėjau, dėstytojai“ reikėtų be sentimentų atsakyti: „Jei nespėjai, palik Institutą ir keliauk ten, kur spėtum“.

Apie šį nelemtą „nespėjimą“ padiskutuokime nuosekliau ir nuoširdžiau. Aš „nespėjinkui“ linkęs patarti: „Niekada nespėsi, jaunas draugel Tu gi dvi tris dienas iš septynių autobusuose trankaisi, kol mamos trobą pasieki“. Penktadieniais į traukinį įlipti neįmanoma — studentai keliauja namo. Studentų skaityklos penktadieniais, šeštadieniais ir sekmadieniais praktiškai tuščios. Ne, studentai čia mažai kalni. Mes, dėstytojai, išlaisvinome juos nuo užsiėmimų savaitgalį, pa-

į kapus nuvaryti? Reikia poilsio, poilsio nuvarytiems vargšams mokslo kankiniams“. Ne, nenorėčiau ir aš išblyškusių mokytojų. Gerbiami medikai ir studentai! Ar girdėjote apie JAV karo akademijos kursantų kasdieninį krūvį. Patikėkite, ir man plaukai pasišiaušė, pamačius jų dienotvarkę. Tik nekurkite iš anksto kontrargumentų apie ypatingą šių studentų kontingentą. Tai paprasti vaikinai ir eilinės mergaitės, baigusios koledžus (t. y. vidurines mokyklas). Režimas štai toks: 5.45 — kėlimasis, mankšta, 6.25 — pusryčiai, pasirėngimas užsiėmimams, 7.15—11.00 — užsiėmimai, 11.00—12.30 — pietūs, 12.30—14.30 — užsiėmimai, 14.30—15.00 — pusvalandžio laisvalaikis, 15.00—15.40 — sporto pratybos, 16.00—18.30 — specialiosios pratybos, vakarienė, 18.30—23.00 — savarankiški užsiėmimai, konsultacijos, 23.00—6.25 — mie-

darbštumu. Jeigu šią savybę prarandame, tai neišraukime jos visai. Dažnai amo netenku, kai tūlas studentas po dviejų dienų poilsio, nė nemirktelėjęs porina: „Nesuspėjau, dėstytojai“. Tai nepatyrusių intelektualinio sūraus prakaito žmonių nuostata, tapusi, ko gero, jų charakterio bruožu.

O vis dėlto dabartiniai studentai — nėra prarasta karta. Dvi sąlygos prikelty juos iš „nespėjų“ susmukusios psichologijos: a) nenumaldomas ir be kompromisų dėstytojo reikalavimas mokyti ir išmokyti, b) kvalifikuota, nuoširdi pagalba jiems. Patikėkite: lyg magiška lazdele pamojus išnyksta minkštakūnis ir bevalis „nespėjus“. Ne, tai ne burininko geradarystė, bet mažai miegotos naktys ir triūsas, triūsas, triūsas. Mano nuostabai, šiuose „nespėjinkuose“, tartum atsirėmus tuomet į tėvų ir senelių darbštumo versmes, į knygnešių meilę knygai, į P. Rimšos „Vargo mokyklą“, atgimsta senolių dvasia. Tokie šių metų IV kurso Fizikos ir matematikos bei Filologijos fakultetų studentai, parodę puikias Lietuvos pedagogikos istorijos žinias. O kaip jie priešinosi pradžioje!

12. AŠ — STUDENTAS.

Nepolitikuočiau. Ir deputatu nenorėčiau būti. Tegu kuria valstybę tie, kurie baigė mokslus, turi profesiją, darbą, butą. Ne. Man nėra svetimi tautos, Nepriklausomybės reikalai, bet politinės aistros — ne mano stichija. Aš mokausi ir man kur kas labiau rūpi, kaip geriau pasirėngti pedagogo profesijai. Turiu pasiūlymų. Iš vidaus geriau matyti. Gal šios pastabos bus naudingos mokymo procesui. Bent taip pagėdaučiau.

Mano norai šie:

—1. Suteikti realias ir palankias galimybes laisviau, negu iki šiol, mums reikštis, atsižvelgti į studentų sugebėjimus, polinkius. Ir būti įvertintiems atitinkamai. Penkeri mokslo metai — nemažas laikotarpis, kad parungtyniautume mokslė ir pasiektume skirtingo įvertinimo. Laisvojo pasaulio švietimo praktika atsižvelgia į tai, sudarydama galimybę gauti studentui „uždarbį“ pagal jo darbą ir rezultatus.

[Bus daugiau]

Sunkūs pedagoginės golgotos keliai

Doc. J. KAŠYS

skelbėme laisvą paskaitų lankomumą (t. y. įteisintame nelandomumą). O garbusis Parlamentas, matyt, nusižiūrėjęs į mus, išleido įstatymą apie darbo savaitės sutrumpinimą ir atostogų pailginimą. Pasaulis dar nebuvo regėjęs tokio saliamoniško sprendimo — mažiau dirbsim, daugiau turėsim! Analogiška situacija — rečiau prie knygų — daugiau smegenyse?

Aš negaliu ramiai žiūrėti į šią studentų bedarbystę. Sielojsi dėl šių įteisintų „praivaikštų“ mūsų Mokslinėje Taryboje gerb. prorektorius doc. P. Alekna. Ir kas iš to. Paaimanavome ir palikome kaip buvo. Atrodo, taip ne daug betruksta: tik Rektoriaus įsakymo — dirbame šešias dienas! Kaip anų laikų Nepriklausomoje Lietuvoje. Kas tingi, tas neišveria, kam per sunku — tegul pasitraukia. Ir jokių tragedijų. Liks normalūs studentai. Bet kur tauti! Nujaučiu medikų protestą: „Ar neurastenikais norite būsimus mokytojus padaryti,

gas. Laisvos dienos — sekmadieniai ir tautinės šventės. Atkreipkite dėmesį: kasdien penkerius metus infensyvus darbas nuo ankstyvo rylo iki vėlaus vakaro. Baigė akademiją, studentai ne tik gauna antrojo leitenanto antpečius, bet ir bakalauru mokslinį laipsnį.

Nemanykime, kad tik šioje aukštojoje mokykloje mokosi šešias dienas per savaitę. Tas pats yra Oksfordo ir Kembridžo universitetuose. Čia studentai, pavyzdžiui, kiekvieną savaitę turi parengti ir apginti po 1—2 referatus. Labai intensyviai dirba Japonijos studentai. Teisybė, ne visi pakelia tokius krūvius, daug iškrinta. Nemanykime, kad jiems nebrangi sveikata. Sportuoja ir nepalūžta.

Nematau, kad mūsų pedagoginiai institutai turi kopijuoti laisvojo pasaulio aukštųjų mokyklų patirtį. Ko jau ko, bet iš šių mokyklų studentų darbštumo pasimokyti vertėtų. Nepamirškime etnos tradicijų — lietuviai garsėjo

Kviečia „Ąžuolas“

Įvairūs medžiai girtoje, bet į tą pačią žemę įsišturbusios jų šaknys, tuo pačiu dangumi apsigaubusios jų viršūnės.

Prasminga medžio būties esmė: jis ne tik ima, bet ir duoda — minta žemės syvais ir ją maitina savo lapais, žiedlapiais, šakelėmis, šlovina ošimu, puošia savo grožiu, stiprina taurių augimu.

Ne kitokia ir žmogaus būties paskirtis — ne tik imti, bet ir duoti. Duoti vaikystės džiaugsmo, motiniškos šilumos, senatvės jaukumo nepatyrusiems, gyvenimo nuskriaustiems ir senatvėje vienšišiems.

Ateina toks laikas, kai kiekvienas paklausia savęs, ar jis nori ką nors padaryti, ar jis gali ką nors padaryti. Jei jūs tikite visuomenės humanizacija, jei manote, kad tai gali tapti jūsų gyvenimo nuostata, kviečiame įsijungti į jaunimo judėjimą „Ąžuolas“.

Ar protėvių kapai smėlio kalnelyje? TAIP.

Ar Tave girdi tyriaus

šias pasaulyje šaltinis? TAIP.

Ar ne Tu gyveni šią minutę? TAIP.

Ar yra šią minutę kam nors blogiau už Tave? TAIP.

Ar tik ne Tavęs šaukiausi? TAIP.

Išgirsk mūsų šventos žemės balsą ir nieko nebijodamas pasakyk — TAIP.

Už tuos, kuriuos paliko motinos, aplėdo artimieji, pasakyk — TAIP.

Už gyvenimo nuskriaustus ir sveikatos netekusius pasakyk — TAIP.

Už tūkstančius nesulaukusių dvasinės paramos, tačiau tikėjusių ja, pasakyk — TAIP.

Už žalią medį, tyrą vandenį pasakyk — TAIP.

Tik netūnok vienas, tik netylėk ir nesislėpk, nugulėk savo baisiausią priešą — abejingumą.

Labdaringo jaunimo judėjimo „Ąžuolas“ iniciatoriai Irmantė, Jovita, Alda ir Valdotas kviečia bendraminčius kovo 21 d. 17 val. ateiti į studentų kultūros klubą (C. r. 321 kamb.).

ŠAUKŠTAS DEGUTO

Į kavinukę... su savo indais

Nuo šių metų balandžio I dienos I ir III bendrabučiuose esančias kavinukes einant pavalgyti reikės atsinešti... savo indus. Tai ne linksmas balandžio 1-osios pokštas, o labai galima realybė. Instituto nupirktų indų, pasirodo, ten katastrofiškai mažėja. Pavyzdžiui II bendrabučio kavinukėje iš 50 lėkščių mišrainei... liko 2 (kaip kas sako, kad skraidančių lėkščių nėra), tėra vos keletas indelių sriubai bei lėkščių antram patiekalui. „Mėtoje“ iš 20 pelių trečiadienį dar buvo 7, o iš 35 puodukų kavai tik 4. Pasirodo, indus išsineša (t. y. pavagia) būsimieji pedagogai. Ir gėda, ir bėda! Gėda, kad tai vyksta mūsų aukštojoje mokykloje, kur šalia nepažangių dar yra ir nesutipėjusių, nesusipratusių

„personų“ (o gal tėvai pamiršta įdėti jiems indų?). Bėda dėl to, kad tų indų nėra su žiburiu dabar niekur nerasi.

Vienus tenka vytiš laiptais, lekiančius su indais, kitų spinteles kambariuose tikrinti. Bet ar tai išeis? Ar nebūtų geriau parašyti taip: „Informuojame, kad jūsų sūnus (duktė) vagia indus iš Pedagoginio instituto kavinės“ (tėvams). Kad to nebūtų, visi pagalvokime: iš ko valgysime, kai nebeliks indų. Gal mamos įdėtus atsinešime? O gal ūkio dalis galėtų juos kaip nors pritvirtinti prie stalo? O kas bus, jeigu pyktelėjusios kavinukių šeiminkės uždarys šias maitinimo įmones?

Talgi pagalvokime...

Algirdas MALAKAUSKAS

NAUJIENOS ■ ĮVYKIAI ■ FAKTAI

Tebeskriaudžiami visuomeninių mokslų dėstytojai. Panaukintas valstybinis politologijos egzaminas stacionarinio ir neakivaizdinio skyriaus studentams. Taip pat siūloma nustatyti jiems tokį pat valandų krūvį kaip ir kitų katedrų dėstytojams. Diskriminacija!

Pedagogikos fakulteto dekanas prof. Br. Prėskienis patikino, kad darbo vietų jo absolventams dar pakanka. Siemei į fakultetą numatoma priimti tik 50 studentų mažiau. Tad nesijaudinkite, gerbiamieji!

Instituto knygynėlyje (I rūmai) dar galima įsigyti ir antikvarinių referenčių, t. y. veikalų „Pionierių būrių ir spaliukų grupių sueigos“ bei „Klasės vadovas ir pionierių būrys“.

Miesto savivaldybėje įregistruotas Instituto studentų klubas.

Kovo 11 d. žinomas diskotekų vedėjas, Muzikos pagrindų katedros dėst. Romualdas Valodka kvietė visus į diskoteką studentų klube. Įdomios programos (nuo Bethoveno iki „Pink Floyd“) atėjo pasiklausyti... 6 studentai ir 2 dėstytojai. Neregėtas aktyvumas!

22 Instituto studentai ir dėstytojai (iš jų 11 liuanistų) „Tolminkiemio“ teatre žiūrėjo neeilinį Kauno dramos teatro spektaklį „Smėlio klavyrai“.

Visą savaitę katedrose (kai kuriose ramiai, kitose emociškai) vyko dėstytojų nuopelnų svarstymas. Pagal juos surikiuotiems į eiles dėstytojams atestacinė komisija nustatys didesnę ar mažesnę atlyginimą (aišku, bus atsižvelgiama ir į mokslinį laipsnį ar vardą ir pedagoginio darbo stažą). Na, o kol kas teks pasitenkinti tik kompensacija. Kovo 18 d. visi norintieji gaus apie 68 rublius, kuriuos balandžio mėn. iš gavusiųjų kompensaciją atlyginimo vėl išskaituos buhalterija.

SPORTAS

„ŽALGIRIO“ TAURĖ — MŪSIŠKIAMS

Balgėsi miesto „Žalgirio“ spartaklados mažojo futbolo varžybos. Praėjusį savaitgalį vyko paskutinės šių varžybų rungtynės. Mūsiškiai jose žaidė sėkmingai. Jie įveikė „Papartį-2“ — 3:0, „Papartį-1“ — 5:0 ir sužaidė lygiomis su „Olimpija“ — 1:1.

Po šių rungtynių paaiškėjo, kad mūsų studentai tapo šių varžybų nugalėtojais. Jiems įteikta graži taurė ir asmeninės dovanėlės. Komandos treneris R. Alūzas pagyrė gerai šiose varžybose rungtynlavusius Pedagogikos fakulteto studentus R. Mikočionį, S. Lesnicką, E. Vičą, S. Gurauską ir visus kitus, kurie padėjo komandai tapti nugalėtoja.

„PEDAGOGO“ inf.

„ŠOKIO STUDIJA“ — GROŽIO MOKYKLA

Nenusivilsite, jei pirmadieniais ir ketvirtadieniais 18.30 val. atvyksite į 2-ojo bendrabučio salę. Čia gabi, energinga studentė Judita Androsovaitė, lydint skambiai muzikai, išmokys įvairių šiuolaikinių šokių elementų, ritminės gimnastikos pratimų, nuteiks siekti elegancijos, tobulos išvaizdos bei gražesnių judesių. Kartu šios treniruotės — puikus poilsis, atgaiva kūnui ir sielai, sportas. Paskubėkite į grožio mokyklą, kol joje dar yra laisvų vietų!

Teodoras TAMOŠIŪNAS

MŪSŲ PUBLIKACIJŲ ATGARSIAI

Redakcija gavo tik 9 pūslių atsiliepimą į darbuotojų profsąjungos pirmininko J. Genio straipsnį „Ar mums dirba socialinės rūpybos skyrius?“ („Pedagogas“ Nr. 6), kurį socialinės rūpybos skyriaus ir visuomeninės komisijos vardu parašė doc. J. Pumputis (straipsnis apsarvystas bendrame posėdyje kovo 5 dieną). Jame į priekaištus ir kaltinimus, kurie buvo skirti socialinės rūpybos skyriui, kai kas paaiškinama ir patikslinama. Pritariame tokiui autorius minčiai (ir siūlome į tai atkreipti dėmesį visus rašančiuosius): „Nors dabar mūsų visuomenėje ir toleruojamas nuomonių pluralizmas, bet, rašant į laikraštį, vertėtų pirma pasitikslinti faktus, jų neiškraipyti, objektyviai vertinti situaciją ir nesiekti pūgaus populiarumo tarimui „superkritiškumu“ (pabraukta redaktoriaus). Kadangi išspausdinti visą straipsnį neturime galimybių, publikuosime jį sutrumpintą, be to, keliuose numeriuose.

DAR KARTĄ APIE PREKIŲ SKIRSTYMĄ...

Perskalčius J. Genio straipsnį išliko nemažai

klausimų: ko siekė autorius, gerokai iškraipydamas faktus, kokiu tikslu dezinformuojami Instituto darbuotojai, kodėl taip aršiai puolamas tik pradėjęs dirbti socialinės rūpybos skyrius ir visuomeninė komisija, išrinkta fakultetų tarybų bei stambių padalinių (bibliotekos, ūkio dalies ir kt.), kas leido autoriui kalbėti viso kolektyvo vardu (gal buvo atlikta kokia nors mums nežinoma kolektyvo apklausa?) ir pan. Žinoma į tuos klausimus atsakyti galėtų tik pats pirmininkas, tad spėlioti neverta. Geriau pakalbėkime apie reikalo esmę.

Socialinės rūpybos skyriuje yra dvi darbuotojos (1,5 etato). Darbo joms per akis. Reikia nuolat palaikyti ryšius su miesto prekių skirstymo komisija, miesto prekybos organizacijomis, visada labai greitai atsitiinti iš jų talonų prekėms, paskirstyti juos Instituto padaliniais. Jėgų prekėms yra sudarytos eilės, tai siūlyti jas eilės tvarka darbuotojams, laukti, kol šie nutars imti prekę ar ne, siūlyti kitiems ir t. t. Taip pat reikia

rinkti darbuotojų atnešamus pareiškimus, juos registruoti, atlikti kitas raštvedybos funkcijas.

Reikia pabrėžti, kad iš profsąjungos komiteto perimta dokumentacija nebuvo reikiama sutvarkyta (ant daugelio pareiškimų nebuvo užrašyti darbo pradžios metai Institute, ant kai kurių nebuvo pareiškimo datos, darbuotojo parašo), todėl atsirado papildomo darbo, sudarant 1991 m. eiles. Be to, pareiškimų gauta labai daug, pavyzdžiui, baldų komplektams per praėjusius ketverius metus buvo paduoti 335 pareiškimai, o vien tik 1990 m. — 333.

Matydami šitokią padėtį ir norėdami greičiau įvesti tvarką, visuomeninės komisijos nariai pirmajame darbo etape sutiko padėti etatinėms darbuotojoms sudaryti 1991 m. eiles ir nustatyti prekių skirstymo kriterijus.

Visuomeninės komisijos nariai savo posėdyje (prot. Nr. 2, 1990 m. gruodžio 4 d.) susitarė, kas kuruos vieną ar kitą veiklos sritį (o ne Rektoriaus įsakymu,

kaip teigia autorius), kadangi dešimčiai domėtis visais klausimais yra fiziškai neįmanoma. Būtų daugiau sumaištis negu darbo. Kiekvienas komisijos narys posėdyje referuoja, kokių problemų iškyla, ir kolegialiai ieškoma sprendimo vienu ar kitu klausimu. Etatinės darbuotojos taip pat dalyvauja komisijos posėdžiuose ir dažniausiai randamas toks sprendimas, kuris patenkina abi puses. Norime pabrėžti: visuomeninė komisija konkrečių prekių kriteriams darbuotojams neskirsto! Mes tik stebime, kad būtų paskirstytos visos gautos prekės ir kad Instituto padaliniai gautų jų proporcingai darbuotojų skaičiui; jeigu yra eilės prekėms, kad būtų griežtai jų laikomasi. Konkrečios prekės konkretiems asmenims skirstomos fakultetuose, katedrose, kituose padaliniuose. Ten savi skirstymo kriterijai, savas požiūris. Taigi mes ne „viršūninkų rinktinė“, kaip teigia gerb. J. Genys, o tik kolegialūs, griežti kontrolieriai ir padėjėjai etatinėms darbuotojoms.

(Tęsinys kitame numeryje)

Juozas PUMPUTIS

HUMORO SKYRELIS

— Ką jūs, nieko neveikdamas, galvojate semestro metu!

— Apie tai, profesoriau, kaip greičiau išlaikyti egzaminus ir pereiti į aukštesnį kursą.

— Parašysiu tiksliai tris.
— Bet juk aš viską atsakiau.
— Skystai atsakėte: vandenėlis, skambios frazės.
— Bet, dėstytojau, aš žodis žodiu atkartojau tai, ką buvau užsirašęs per jūsų paskaites...

— Vyksta eilinis fizikos egzaminas. Eilinis studentas atsakinėja eiliniui profesorui. Niekas nežadėjo ko nors nepaprasto.

— Bet...
— Taigi, — sako profesorius, — duodu jums paskutinį klausimą: kas bus, kai mes įjungsimė elektros motorą?

— Pradės ūžti.
— Kaip „ūžti“? — nesūsigaudydamas paklausė egzaminatorius.

— O-ū-ū-ū...

Kantrybės netekęs docentas trečią kartą egzaminą laikančiam studentui rašo dvejetą ir sako:

— Kodėl nesimokote? Juk nė vienas dabar nuo mokymosi nemirė!

— Taip tai taip, bet geriau nerizikuoti.

Iš interviu su dekanu:

— Kiek studentų mokosi Jūsų fakultete?
— Maždaug du trečdaliai.

Absolventas, atsisveikindamas su dėstytoju:

— Labai ačiū Jums už viską. Neį nežinau, kaip Jums ir atsidėkoti!

— Jūs man padarysite didelę paslaugą, — atsakė dėstytojas, — jeigu niekam nesakysite, kad aš jus mokiau.

Pedagogikos fakulteto III kurso 11 gr. studentės Vilmos PALUBINSKAITĖS, Zenono, studentės pažymėjimą Nr. 88410 laikyti negaliojančiu.

PEDAGOGAS

Redaktorius
A. MALAKAUSKAS

MUSŲ ADRESAS:

235419 Štauliai,
Vytauto 84,
tel.: 3-47-31; 3-88-85.
SL 575

Rinko ir spausdino „Litnago“ spaustuvė, Vasario 16-osios g. 54. Ofsetinė spauda. Tiražas 1000 egz.
Užsak. Nr. 979.